

τες εἰς τῆς Ἀναστάσεως τὸν ναὸν, « ἵνα ἀκούσῃ τῶν ἱερῶν λαλούντων τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. » Ὁ ἀπέναντι πατριαρχικός θρόνος ἦτο κενός, ἀποδημῶντος εἰς Κωνσταντινούπολιν τοῦ Πατριάρχου ἕνεκα τῆς ἱεροσυλίας τῶν ἐν Δακίᾳ μοναχτηρίων, οἱ δὲ παρόντες ἀρχιερεῖς ἦσαν ἑπτὰ. Ἐκατὸν ἱερεῖς καὶ εἴκοσι διάκονοι, βαλόντες ἀνά δύο μετανοίας πρὸ τοῦ ἁγίου βήματος, τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ, ἐπανῆλθον εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ περιβληθέντες ὁμοιομόρφους πολυτελεῖς στολὰς ἐξῆλθον ἵνα ψάλλῃ τὸ *Ψῶς Μαρὸν*. Δὲν ἀνῆκον δὲ πάντες εἰς τὸν ναὸν, ἀλλὰ καὶ οἱ προσκυνηταὶ καὶ οἱ παραπίδημοι φιλοτιμοῦνται νὰ ἱεουργῶσιν ἐν τῷ Ἁγίῳ Τάφῳ. Οἱ διάκονοι πλὴν τῶν θυμιακτηρίων ἔφερον ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ ἀργυροχρῆστους ναίσκουσ, περιέχοντας ἅγια λείψανα.

Ὁ ἑσπερινὸς διήρκεσε πολλὰς ὥρας, διότι ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, καθιερωμένος ὢν εἰς μοναχοὺς καὶ ἀσκητὰς, ἀκολουθεῖ τὰς διατάξεις τοῦ τυπικοῦ τοῦ Ἁγίου Σάβδα, καθ' ἃς αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι παρατείνονται ἐπὶ μακρόν. Ἰπάρχουσιν ὁμοίως ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἄλλαι Ἐκκλησίαι ἱεουργοῦνται καθ' ἑκάστην συντομώτερον χάριν τῶν λαϊκῶν. Ἄξιον δὲ σημειώσεως ὅτι οἱ κληρικοί, καὶ αὐτοὶ οἱ προδεδηκότες τὴν ἡλικίαν, καὶ τοὶ καταπεπονημένοι ὑπὸ τῆς νηστείας καὶ τῶν κόπων, ἴστανται ἔρθιοι καθ' ἕλην τὴν ἀκολουθίαν, διαρκοῦσαν πολλάκις ἕξ καὶ ἑπτὰ ὥρας.

Τὴν ἐπιούσαν μετέβη ἀπὸ πρῶτης εἰς τὸν ναὸν τὰ πλήθη ἦσαν ἐτι πλέον πεπυκνωμένα καὶ ἡ δυσκολία τῆς εἰσόδου πολὺ μείζων τῆς χθές. Ὡς καὶ χθές ἡ ἐξουσία ἐτοποθέτησε χάριν τῆς τάξεως στρατιώτας ἐν τῷ ναῷ, διοικουμένους ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατευμάτων. Ἐφέροντο δὲ μετὰ πλείστης κοσμιότητος, ἐνῷ ὁ ἀρχηγός, ἀνὴρ προσηνὴς καὶ φιλόφρων, ἐκ τῶν ἀριστευσάντων ἐν Κριμαίᾳ, κκτεγίνετο μόνος εἰς πρόληψιν ἢ καὶ κατάπαυσιν πάσης ἀταξίας. Τῶν ἑπτὰ ἱεουργούντων ἀρχιερέων αἱ ὁμοιόμορφοι στολὰὶ ἦσαν πολύτιμοι, μόνος δὲ ὁ Τοποτηρητὴς ἐστηρίζετο ἐπὶ ποιμαντικῆς βράβδου. Μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν σύμπας ὁ κλῆρος, παρακολουθούντων καὶ πολλῶν ἐξ ἡμῶν, μετέβη εἰς τὸ Ἱερὸν *Κουβούκλιον* ἐν τῷ ὁ Ἁγιος Τάφος, ἵνα ψάλλῃ ἐν αὐτῷ δέησιν καὶ τελέσῃ περὶ αὐτὸ λιτανείαν. Ὁ Ἁγιος Πέτρος πλὴν τῆς βακτηρίας εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ Σταυρὸν κεκοσμημένον τιμίῳ ξύλῳ, δύο δὲ διάκονοι προπορευόμενοι, ἐστρέφοντο ἀνά πέντε ἢ ἕξ βήματα πρὸς αὐτὸν καὶ ἐθυμιάζον εὐλαβῶς τὸν Σταυρὸν. Οἱ ὄχλοι ὤρμων ἀκατάσχετοι πρὸς τὸν σεβασμιὸν ἱεράρχην ἵν' ἀτπασθῶσι τὰς χεῖρας καὶ τὰ κράσπεδα αὐτοῦ. Τοιαύτη δὲ καὶ τοσαύτη ἢ πρὸς τοῦτο εὐλάβεια καὶ σπουδή, ὥστε τολμπρὸς βεβήκως θὰ ἦτο ὅστις ἤθελε διστάσει νὰ ὁμολογήσῃ

ὄσιον τὸν οὐρανοδάμονα ἐκείνον πρεσβύτην. Κατάλευκον ἔχων τὸν πώγωνα καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἤρεμα κεκυφώς διὰ τε τὸ γῆρας καὶ τοὺς ἀτρύτους κόπους καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, ἀλλοιοῦται τὴν ὄψιν ὁσάκις ἐνδύεται τὴν ἱερὰν στολήν. Τὸ ἐπίκυρτον τῶν ὤμων ἐκλείπει, τὸ σῶμα ἀνερθοῦται, καὶ ὡσανεὶ τις λάμψις, λάμψις « πίστεως ἐλπιζομένων καὶ ἐλέγχου πραγμάτων οὐ βλεπομένων » περιχέεται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἡ λιτανεία ἐπανελήφθη τρίς· ἤκούοντο δὲ μεταξὺ τῆς ψαλμωδίας καὶ περίεργοι καὶ καινοφανεῖς ἐνδειξίαι τῆς εὐλαβοῦς ἀγαλλιᾶσεως τῶν αἰγυπτίων γυναικῶν. Ὡς καὶ ἐπὶ Ἡροδότου καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου αὐτοῦ, ἀπαρακλάκτως καὶ σήμερον αἱ γυναῖκες τῆς Αἰγύπτου ὀλολύζουσιν ὁσάκις πρόκηται ν' ἀποδείξωσι χαρὰν ἢ λύπην. Καὶ ὡς τότε ἐχρῶντο ὀλολυγῆ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἱεροῖς,

« *δοκίει δ' ἐμοίγε καὶ ἡ ὀλολυγῆ ἐν ἱεροῖσι ἐρ-
θαῦτα πρῶτον γενέσθαι* » (1),
καὶ

« *τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκον Ἀθηναίης ἕρειαν.
αἱ δ' ὀλολυγῆ πάσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον* » (2),
οὕτω καὶ σήμερον ὀλολύζουσαι διὰ μιᾶς πάσαι, πύ-
ξανον τὴν κατάνυξιν τῶν περιεστώτων. Ν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Η Θ Ι Η Σ Ι Σ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Κοιμούντανε ὁ ἄνεμος βαθεῖα βαθεῖα στὰ ὄρη
καὶ ἐλαφρὰ ἀναπνοὴ βυτίθωνε τῇ λείᾳ
τὴν Ἥσυχῃ τὴν θάλασσα· κ' ἐκείνη νεκρωμένη
ἐστίναζε παράπονα λυπητερά θλιμμένα
— Γιατὶ βαθεῖα κοιμήθηκες, ἀέρα μου, ψυχῆ μου;
ὅταν νεκρὴ αἰώνια νὰ εἶμαι ἐπαθοῦσα
ζωὴ μὲ ἔδιδες ἐσὺ καὶ μ' ἔρριχτες μὲ βία
εἰς τὰ ἑπτὰ παιδάκια μου ποῦ ἔχω ἀγκαλιασμένα
στὴν ἀγκαλιὰ μου τὴν ὕγρη· κ' ἐγὼ τὰ ἐφιλοῦσα
κ' ἀντὶ νὰ βροῦν τὰ χεῖλη μου τὸ ἔμορφο κορμί τους,
ταῖς ἀλυσίδαις εὕρισκα ψυχραῖς, καλυδόμεναι,
καὶ τώρα ποῦ ἐσπάσανε ταῖς κρύαις ἀλυσίδαις
νεκρὴ μ' ἀφίνεις νὰ θωρῶ τὴ δίκαιη χαρὰ τους·
καὶ δὲν μὲ σπρώχνεις νὰ χυθῶ ἐπάνω τους νὰ χύσω
ὄση χαρὰ αἰσθάνομαι; μ' ἀφίνεις νὰ κρημῶμαι;
Σὰν τ' ἀκουσε ὁ ἄνεμος ἀπ' τὸ Μωριά σηκώθη
κ' ἐσήκωσ' ἕνα ὑψηλὸ κ' ἀνδρειωμένο κῆμα,
τὸ κύλησε, τὸ κύλησε, στὴ Ζάκυνθο τὸ ρίχτει
ποῦ εἶναι τριαντάφυλλο εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κόρφο,
κ' ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔφερε εἰς τὰ νησιά τὰ ἄλλα
καὶ φίλησε ἡ θάλασσα τὰ ποθητὰ παιδιὰ της,
καὶ ἔπειτα ὁ ἄνεμος ἐγύρισε καὶ φέρνει
τὸ κῆμα πίσω στὸ Μωριά καὶ μὲ χαρὰ τὸ ρίχτει
εἰς τὸ μεγάλο τοῦ Μωριά χαριτωμένο κόρφο·

(1) Ἡροδ. Δ'. 189. (2) Ἰλ. Ζ'. 300.

τὸ κῆμα πέφτει μὲ χαρὰ στὰ δύο τὰ περιγάλια
καὶ δίδει δεύτερο φιλί. . . ὁ ἀνεμος τραβήχθη
καὶ στὸ γυαλὸ ξεψύχῃσε χαρούμενο τὸ κῆμα.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

—000—

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

Α'.

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ.

Παρασκευὴ τὸ δειλινὸ, μέσα στὸ μοναστήρι
Ἐκλείστηκ' ὁ Καλόγερος καὶ πολεμᾷ τοὺς Τούρκους.
Ἄμπασαφέντης τοῦ μηνεῖ, τοῦ συχνοπαραγγέλνει.
« Ἀλέξη, δόμου τ' ἄρματα, καὶ μὴ με τυραγεύῃς,
Καὶ σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ, Ντερδέναγα σὲ κάνω. »
« Ἐγὼ δὲ δῶνα τ' ἄρματα σὰ τὴ παλαιοπούτανα,
Μηγάρης εἶναι μπρούζινα, νὰ πάω νὰ φτιάσω ἄλλα;
Σὰ σοῦ βαστάγ' Βρωμότουρκε, κόπιασε νὰ τὰ πάρῃ. »
Τοῦ σῶθηκ' ὁ τσιμπιχανές, τοῦ λείψανε τὰ θυλια,
Κ' ἕνα γιουρούσι ἔκαμε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Πενήντα Τούρκους σκότωσε, τὸ γυιὸ τ' Ἄμπασαφέντη.
Ἐπτὰ νομάτοι τῶλειψαν, κ' οἱ ἑπτὰ τανε λιθένταις.

Β'.

Ο ΣΑΘΑΣ.

Σ' οὐλο τὸ κόσμο ξαστεριά, σ' οὐλο τὸ κόσμο γήλιος,
Κ' ἀπ' ὄξ' ἀπ' τὴν Ἀνάπολη γράφει καὶ μπουμπουνίζει.
Ὁ Σάθας ἐπολέμαγε μὲ τοὺς Ἀλιντσερίνους.
Τρεῖς ὧραις ἐπολέμαγε, τρεῖς ὧραις καὶ τρεῖς νύχταις.
Κοντὰ τ' ἀπομειήμερο, δύο ὧραις πρὶν νυχτώσῃ,
Κάνει γιουρούσι μιά φορὰ, μὲς τὸ καράδι μπαίνει.
Τὸ καπετάνιο σκότωσε μαζὴ μὲ τὸ λουστρόμο.
Γιομίζ' ἡ θάλασσα πανιά, τὸ πέλαγο κουφάρια.
Κ' ἕνας ἀράπης τὸ σκυλί μιά μπιστολιά τοῦ βίνει.
Τὸν ἤρε μὲς τὸ ψυχικὸ, μέσα στὰ φυλλοκάρδι.
« Βρὲ πατριώταις, κλάψτε με, τί σήμερα πεθαίνω.
Νὰ πᾶτε χαιρετίσματα στὴ δόλια μου γυναῖκα.
Νὰ μὴ μὲ καρτεράῃ στὴ γῆ, νὰ μὴ μὲ ἀπαντήχῃ.
Μὴ βάνῃ ντίρτι στὴ καρδιά, καὶ στὴ ψυχὴ μαράζι.
Καὶ τὴ λαμπρὴ νὰ στολιστῇ, νὰ μὴ μαυροφορέσῃ.
Νὰ πάρῃ δῖπλες στὸ χαρὸ, νὰ φιλοτραγουδίσῃ.
Κ' ἐγὼ καλά σκοτώθηκα παγαίνω γιὰ τὸ γένος.
Πᾶτε καὶ χαιρετίσματα σ' οὐλο τὸ Γαλαξιδί,
Κ' ὅσ' εἶν' ὄχτροι μ' ἄς κλάψουνα, κ' οἱ φίλοι νὰ χαροῦνε.

Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΪΟΥ 15, 1864.

—*—

Ὁ Βασιλεὺς ἀνεχώρησε τῇ 12 Μαΐου κατὰ τὸ δρο-
μολόγιον, ἐξ οὗ μόνον αἱ Πάτραι καὶ τὸ Μεσολόγ-
γιον ἐξηλείφθησαν διὰ τὴν ἐκεῖ ἐπικρατοῦσαν εὐ-
φλογίαν. Τὴν ἐπιούσαν ἐδέχετο αὐτὸν ἡ Σύρα.

Ἡ Συνέλευσις συνεληθῆσα πάλιν τῇ 8 Μαΐου ἀπε-
φάσισε τὴν ἐπιούσαν νὰ ἐκλέγῃσιν οἱ ἀξιωματικοὶ
τῆς ἔθνοφυλακῆς οὐχὶ τρεῖς ἀλλ' ἕνα υποψήφιον ἀρ-
χηγόν, ἐγκρινόμενον καὶ παυόμενον ὑπὸ τοῦ Βασι-
λέως, δυνάμενον δὲ νὰ ᾖ στρατιωτικὸς. — Τῇ δὲ

9 Μαΐου ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἀπήντησεν
εἰς τὴν ἐπερώτησιν τοῦ πληρεξουσίου Βάλτου διὰ
τοὺς ἀκαίρως γενομένους προβιβάσμοις, τοὺς εἰς
ἑπτάνησον στρατιωτικοὺς διορισμοὺς καὶ τὴν ἀμνη-
στείαν τὴν δοθείσαν εἰς τοὺς στασιάζσαντας καὶ ἀπει-
θήσαντας ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικοὺς, ὧν τι-
νες καὶ προεβιάσθησαν. Μετὰ πολύωρον συζήτησιν
ἡ Συνέλευσις, ἀκούσασα καὶ τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξω-
τερικῶν, μετέβη εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. — Τῇ
δὲ 11 Μαΐου ἐξελέχθη δι' 119 ψήφων τὸν Κ. Δε-
λφγυώργην πρόεδρον καὶ ἀντιπροέδρους τοὺς Κ.Κ.
Δημητριάδην καὶ Χρηστόπουλον. Ὁ Κ. Μεσσηνιέτης
ἔλαβε ψήφους 62.

Λησταὶ συνέλαβον κατὰ τὸ Ἀλίπεδον, παρὰ τὸ
μνημα τοῦ Καραϊσκάκη, δύο μαθητὰς τῆς σχολῆς
τῶν εὐελπίδων, ὧν ὁ μὲν ἀπελύθη εὐθὺς, ὁ δ' ἕτερος
ἀνεψιὸς τοῦ πρώην ὑπουργοῦ Κ. Δρόσου καὶ υἱὸς
τοῦ Κ. Κ. Πετροκοκκίνου ἐλυτρώθη, δοθεισῶν 2000
δραχμῶν. Πρὸ ταύτης τῆς ληστείας ἐγένετο καὶ
ἄλλη τὴν 1 Μαΐου μεταξὺ Καισαριανῆς καὶ Ἀθηνῶν,
συλληθηθέντων δέκα φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου
ἀλλ' ἀπολυθέντων ἄνευ λύτρων ἀφ' οὗ προηγουμένης
ἐδάρησαν. Οἱ δὲ λησταὶ ἀφανίζονται ὡς σικαὶ ἢ
φαντάσματα.

Τὸν ἕκτακτον ἀπεσταλμένον τοῦ Βασιλέως ἐδέ-
χθησαν ἐν ἑπτάνησῳ μετὰ μεγίστου ἐθουσιασμοῦ.
Οὗτος δ' ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρμοστὴν ὠμίλησε
πρὸς τὸν λαόν.

Ὁ στρατὸς ἀναχωρεῖ εἰς ἑπτάνησον μεθ' ἑαυτὸν
Κυριακὴν, 17 Μαΐου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΡΓΟΠΟΡΙΑ. Τὸν Ὀκτώβριον μῆνα
τοῦ 1862 ἔτους ἐν Λισαβῶνι, στρατιώτης τις τοῦ
πεζικοῦ καταδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ στρατο-
δικεῖου ἐνεκὰ λειποταξίας καὶ ἀπειθείας.

Κατὰ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ὠδηγήθη ὑπὸ στρα-
τιωτικῆς δυνάμεως εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως
τῆς ποινῆς παραμυθούμενος ὑπὸ δύο ἱερέων. Τὸ φέ-
ρετρον, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ δεχθῇ τὸ σῶμά του, ἐ-
φέρετο ἔμπροσθέν του, καὶ ἐπέθη κατὰ γῆς διὰ νὰ
γυνατίσῃ καὶ θανατωθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐφθασεν
ἐκεῖ, διέβη ἐνώπιον τῶν παρατεταγμένων στρατευ-
μάτων, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸ φέρετρον ἐγυνάτισε δὲ
ἐπ' αὐτοῦ ἔχων εἰς τὴν χεῖρα χειρῶμακτρον. Οἱ
στρατιῶται ἀνέμενον τὸ σύνθημα διὰ νὰ πυροβο-
λήσωσι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ἀξιωματικὸς λαβὼν χάρ-